

ЕЛИЗАВЕТА БУТА

БЛИЗНАЦИТЕ КРЕЙ

Психопатията като изкуство

Издателство
 ПАРИТЕТ

БЛИЗНАЦИТЕ КРЕЙ **Психопатията като изкуство**

Автор: Елизавета Бута

Превод: Татяна Балова

Издателство „Паритет“, София
256 стр.

Близнаците Рони и Реджи Крей са едни от най-страховитите гангстери на Великобритания. Те организират и оглавяват своя собствена престъпна империя, наречена „Фирмата“. Брутални убийства, безмилостни грабежи, унищожителни палежи, нападения и рекет са само част от „работата“ им. Книгата представя разцвета на „Фирмата“ в подробности и как близнаците успяват да постигнат огромно обществено признание, въпреки престъпните си действия. Във филма на Брайън Хелгсланд от 2015г. „Легенда“ Том Харди играе и двете главни роли. Филмът прави оборот около 8 милиона долара и влиза в списъка на най-касовите филми на Англия. Ярък, жив и интригуващ, разказът на Е. Бута ще ви пренесе в Лондон през 60-те години на миналия век.

За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com 20% отстъпка.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-522-4

Съдържание

Ийст Енд, 1937 г.	5
Боксът	26
Казармата	45
Последните затворници от Тауър	57
Билярдната зала	62
Фирмата	84
Бизнесът	92
Рокадата	100
Бягството	110
Арестът	118
Франсис	138
Новата схема	148
Сватбата	171
Убийството на Корнел	182
Безумния дървар	196
Последната разходка	208
Отвъд всякакви граници	214
Синдикатът	222
Въпрос на чест	235
Черното слънце	240

ОТ НОСИТЕЛЯ НА ОСКАР СЦЕНАРИСТ НА
ПОВЕРИТЕЛНО ОТ ЕЛ ЕЙ
И ПРОДУЦЕНТИТЕ НА
ДАМА ПОП АСО ШПИОНИН



*Плакат за филма „Легенда“,
в който Том Харди изпълнява роли
и на двамата близнаци Крей, 2015 г.*

Ийст Енд, 1937 г.

– Може и да не оцелеят – каза докторът на майката на двете тригодишни момчета. В гласа на лекаря нямаше никаква емоция. Вайълет Крей се вцепени от ужас. Горката жена не намери в себе си сили дори отвърне нещо. И тогава в стаята нахълта Роза – сестрата на Вайълет. Жената се хвърли срещу лекаря с юмруци и просто го избута през вратата, като не пропускаше да прибавя към виковете солените си проклетия.

Винаги борбената Роза незабавно хукна да търси друг лекар. В Ийст Енд, какъвто го знае от 1937 година, това хич не бе лесна работа. Трудно се намираше телефон, пък и лекарите не бързаха да посещават най-мрачната и опасна част на града. Тук дори от обикновена настинка можеше да се стигне до диагноза за летален изход. От фабриките, заводите и от малките магазинчета, в които се обработваха кожи, поправяха се обувки или се боядисваха дрехи, непрестанно замърсяваха въздуха с пушек, смог и отровни пари. За отопляваните помещения осигуряваха безкраен и изтощаващ студ, а огромните пукнатини в зданията добавиха непрестанното течение.

Близнаците Рони и Реджи Крей бяха полегнали на креват до вратата. Безизразният поглед на Рони блуждаеше по стената срещу него. Отначало очите му изглеждаха стъквени и празни, като на плюшена играчка. Но вгледаш ли се в тях – дъл-

го и внимателно – ти се струва, че го разбираш. До него лежеше Реджи. Хлапето диво крещеше, опитвайки да извести на света, че е тук. Бузите му бяха подпухнали, косата му – слепнала върху челото, с избили капчици пот. Температурата им беше много висока. Реджи бе хванал в юмука си края на чаршафа, а с другата ръка държеше брат си. Сякаш в този свят ги задържа единствено стиснатото от Реджи бяло парче плат.

– Намерих – още от вратата извика Роза и просто вмъкна доктора, като го държеше за ръката. Смущаващо младият, със своите двацет и четири години, лекар веднага започна да преглежда близнаците. Вайълет избута навън седемгодишния Чарли, по-големия брат на близнаците, който някак се бе вмъкнал в стаята, след което се приближи до младия доктор, като наблюдаваше с тревога неговите действия. За Реджи, който постоянно викаше, задъхваше се и се бе зачервил от температурата, нямаше страшно, но пък нещата при Рони бяха доста зле.

– Дифтерит – обяви лекарят своята диагноза, която и бездруго бе известна на Роза и Вайълет. След което допълни: – Трябва незабавно да се изолират един от друг. Взимам ги в болницата.

– Не бива да ги разделяме – възрази жената.

– Само че тогава няма как да оцелеят – повтори младият лекар страшната фраза, която час по-рано Роза и Вайълет вече бяха чули.

Нямаше какво да се прави, и жените облякоха колкото се може по-топло тригодишните момченца, за да ги откарат към болницата. Реджи бе

настанен в клиниката „Света Ана“ в Тотенхъм, а Рони замина за Хомъртън.

Седмица по-късно Реджи вече се чувстваше по-добре. Неговият организъм бързо се справи със заразата. След десет дни с розовите си бузи, и напълно доволен от живота си, Реджи бе изписан от болницата. Обаче Рони оставаше между живота и смъртта.

Денонощно, неотлъчно Вайълет и Рози дежуреха при детето. В болницата не бе по-топло отколкото в квартирите. Дъхът от лекарствата се смесваше с невероятните миризми от улицата. Лекарите едвам се държаха на краката си. Броят на пациентите явно надхвърляше човешките им възможности. Въпреки всички усилия, Рони се чувстваше все по-зле. Отгоре на всичко Вайълет подслуша някои мрачни прогнози за сина си. Случайно бе влязла в стаята на дежурната точно когато обсъждаха състоянието на пациентите.

Най-сетне температурата поспадна, и жената твърдо заяви, че си взима детето вкъщи.

– Мислете за синовете си, това може да е опасно за Чарли, особено за Реджи, – възмути се лекуващият лекар.

– За тях именно мисля – отсеке жената.

Едва жив, Рони Крей се завърна вкъщи. Реджи бе вече напълно оздравял и прекарваше с дядо си Ли цялото свободно време. Колкото и да е странно, Рони веднага взе да се оправя. Предчувствието на Вайълет не я подведе. На Рони не му трябваша лекарства, трябваше му да е с брат си.

Обикновено Реджи понасяше раздялата със своя брат близък по-лесно. Той бе весел, приветлив малчуган, който искаше да разбере колкото може повече за нещата от околния свят. Докато Рони все гледаше да е заедно с брат си. Агресивен и затворен в себе си, Рони от съвсем малък бе неоспорим лидер във всяка компания. Подчиняваше се на един-единствен човек – на Реджи.

Скоро момчета се върнаха по улиците на Ийст Енд – мястото на тяхното детство. Този район се намираше извън изисканата част на Лондон и открай време негови жители бяха бедняци и неудачници. Еднакви двуетажни домове с потъмнели стени, тинести канавки, пълни с отпадъци, мрачни физиономии на местните жители. Наричаха хората от Ийст Енд „кокни“.

Специфичният акцент, обичайният жаргон и склонността думите да се римуваха, образуваха някакъв особен диалект. Онзи, който имаше такова произношение, можеше да забрави мечтите за охолан живот завинаги. Тези хора бяха обречени да работят по фабриките, да се прехранват с джебчийство и да запълват кохортата на декласираните лондончани.

На всяка пряка имаше пубове – известните питейни заведения, нелегални казина или мюзикхоллове. В тях обичаха да се веселят и го правеха добре. Всяка вечер работниците от заводите се събираха по баровете и си правеха угощения. Мюзикхолювете буквално се претъркваха от посетители. На хората им трябваша по няколко часа развлечения. И както се знае, според търсенето идва и предлага-

нето. В музикалните салони се представяха весели опери и водевили, в пъбовете и дори направо на улицата показваха какво могат музиканти, гълтачи на саби и жонгльори. За мнозина това бе основният им източник на доход. Други пък гледаха така да си изкарат по нещо допълнително.

Естествено, сред гълпата шетаха джебчии. Техни жертви обикновено бяха хора, случайно оказали се по тези места. Тукашните знаеха добре как да се предпазят, а и всеки познаваше кои са джебчиите.

„Този район бе извънредно опасен: всъщност нямаше никаква полиция, а разследващите служби от Боу Стрийт, прославили се с добри постижения, нямаше как да се справят в огромната столица. Едва ли не всеки трети бе чужденец, пристигнал за кратко. Моряци от Индия, Китай, маври, негри се срещаха на всяка крачка. Нахлували на главите си тюрбани, барети и шапки с всевъзможен фасон, техните притежатели замисляха под тях своите най-различни бандитски планове. Нямаше как миналото им да се отгатне от европейците. А и – както се знае – морският флот на цивилизованите държави (а по време на война – търговските кораби) са сигурно убежище за най-различни престъпни елементи, щом се налага макар и за кратко да се скриеш далеч от зоркия поглед на правосъдието. Някои представители на това съсловие наистина бяха добри матроси. Обаче почти винаги – и особено по време на война – те бяха само от ядрото на корабния екипаж, попълван най-вече с неопитни сухопът-

ни индивиди.“ (Томас де Куинси, „Убийството като изящно изкуство“)

Ийст Енд, който за писателите от началото на века изглеждаше като огромен утайник на мизмии, за Рони и Реджи бе нещо съвсем различно. Тук бе веселият им дядо Ли с хиляди различни истории, препълнените с най-странни предмети вехтошарски магазинчета, както и винаги отвореният за тях дом на леля им Рози.

С възпитанието на момчетата се занимаваха най-вече Вайълет и нейните сестри Рози и Мей. Те бяха винаги готови да помогнат с някой съвет, като понякога момчетата биваха смърряни. Е, и старият дядо Ли, бащата на Вайълет, се случваше да сгълчи хлапетата. Наистина, по-често той разказваше страшните истории за Джек Изкормвача, който бе върлувал на съседната улица. Този маниак, живял в края на XIX век, е бил проклятието на Ийст Енд. И какво им оставаше на тези жители от района с мрачна слава? Те се гордееха с Джек Изкормвача, с джебчиите, крадците, пъбовете, мюзикхоловете и със старите потъмнели сгради, зад стените на които протичаше животът на неговите обитатели. Дядо Ли разказваше за легендарните мошеници от своята младост, за знаменитите боксьори и за великите гангстери от миналото. Е, те не са били чак толкова велики, както разказваше дядото, но в съзнанието на Чарли, Реджи и Рони тези персонажи се превърнаха в истински герои.

Братята Крей обожаваша стария Джими Ли, по прякор Гюлето, както и баба си Нен. Родителите

на Вайълет, Рози и Мей бяха истински легенди за Ийст Енд. Младостта им премина в последните десетилетия на XIX век, а това са навярно най-бедните години от историята на източната част на града.

„Аз винаги съм обичал атмосферата на пазара Билинггейт. Ако се доверим на разказите на Джими Ли, през последните стотина години реално тук нищо не се е променило. Още като дете аз често притичвах насам. Всички наоколо се суетят, разминават се разносвачи, награбили цели пирамиди от кутии. Те постоянно балансират, понякога все пак залитат и падат. Въздухът буквално е зареден с шумове: викат мъже, пищят чайки, чуват се детски гласове и ругатни от търговците. Загадъчно си е това място, с всичките му скришени местенца и потайности.“ *(Реджиналд Крей)*

Джими Ли е роден в семейството на месаря Круча. Този човек със странно име и с цигански корени направил добра кариера. Трудолюбив и пъргав, той се оженил за една честна жена. Не след дълго семейната двойка си наредила шест дечица, а голямото семейство повече не можело да живее със скромната заплата на месаря, и тогава Круча решил да отвори собствен дюкян. На първо време семейството допълнително закъсало за пари, но след година магазинът вече им носил печалба. Животът им тръгнал по реда си. Децата пораснали, а бизнесът се развивал. Круча отворил собствена кланица, та да не губи от доставките. Една зимна вечер като се връщал вкъщи, каруцата му хлътнала в някаква яма и се преобърнала. Мъжът получил сериозна травма на

главата, потрошил си и доста кокали, но останал жив. Месец по-късно започнал да се подобрява, всичко си тръгнало както преди. Но един ден той сякаш полудял. Извиканият лекар определил: епилепсия, предизвикана от черепната травма. Припадъците зачестили, някой от тях траели с дни, но през останалото време татко Джими се държал напълно нормално.

През онази страшна нощ Круча отново получил припадък. Без жена му да го усети, той се събудил и излязъл. Съпругата се разтревожила чак като чула децата да пищят. Втурнала се в стаята и видяла мъжа си с брадва в ръка,

Той не виждал пред себе си деца. Съзнанието на Круча си направило злата шега да го пренесе в кланицата. Мъжът стискал брадвата, за да се захване с привычната си работа. Сякаш влязъл в свинарника и видял пред себе си шест отчаяно пищящи прасенца, които трябвало да се заколят, та за Коледа да има достатъчно стока в магазина. Жената на Круча успяла да спаси децата си, а когато на сутринта мъжът ѝ се опомнил, чутото от жена му го ужасило.

На нея не ѝ останало друго, освен да изпрати Круча в психиатрията, като поела семейния бизнес.

Джими пораснал и се утвърдил като истински представител от племето трудни тийнейджъри в Ийст Енд. Веселяк, огромен и с невероятна сила, той лесно си намирал работа на борсата или на пристана.

На един от ежегодните панаири, решил да се включи в уличните боеве, понеже ще е глупаво

да пропусне възможността да припечели някой и друг пенс. Лесно победил първия съперник, а после още един. Ли станал чест посетител на клуба, в който тайно се провеждали турнири. На следващата година той вече отишъл на панаира като прославен боксьор. Това свое звание той потвърждавал десетилетия наред.

Вайълет била най-малката дъщеря на Джими и Нен. Естествено, когато момичето пораснало, заедно със сестрите си Рози и Мей редовно ходило на танци. Не било възможно с каквито и да било забрани родителите ѝ да спрат вече порасналото момиче. Когато Вайълет била на шестнайсет, тя за трети път попаднала на танците в Хакни Роуд. Още в началото на вечерта я забелязал тъмнокосият младеж Чарли Крей. Той веднага се влюбил в девойката. Надмогвайки неясно откъде възникналата стеснителност, той все пак я поканил да танцуват. Ето така започнала тяхната история.

Към този момент Чарли бил на 19. Родителите забранили срещите с Чарли, но като истинска кокни, тя – естествено – не искала и да чуе за някакви си забрани. Скоро след това избягала от дома си. Двойката тайно се оженила и се нанесли в неголяма стая на Хакни Роуд. Джими прокълнал този брак и разпоредил дъщеря му никога повече да не се явява на прага на неговата къща.

Чарли припечелвал, изкупувайки имуществото на наскоро умрели хора. Проучвал в коя къща ще има погребение, и се появявал при роднините на скоростижно преселилите се в отвъдно-

то. Започвал да уговаря хората да му продадат останалите при тях дрехи на покойника. Хората бързо се съгласявали. След това, като поклащал глава той им казвал, че с това ще изкарат твърде малко пари. Далеч повече ще получат, ако продадат бижутата на своя роднина. Обикновено хората се съгласявали. Според Джими Ли Чарли се занимавал с долна и недостойна работа. Когато семейството на Вайълет закъсало с парите, Джими и Алберт, мъжът на Мей, започнали да помагат на Чарли в неговите начинания.

Не след дълго Вайълет забременяла. Девет месеца по-късно на белия свят се появил Чарли Крей-младши. Джими и Нен нямало как да издържат на изкушението и да не се запознаят с внука си. Щом видели момченцето, сърцата им омекнали. Разбират, че Чарли съвсем не е толкова лош, както им се струвал. Впрочем те продължавали да се отнасят към него с недоверие.

Буквално веднага след раждането на Чарли Вайълет пак забременяла. Седем месеца по-късно на младото семейство Крей се родило момиченце. Нарекли го в чест на майка ѝ. Момичето се родило преждевременно, но твърде слабичко и умряло няколко дни след раждането.

Вайълет много тежко преживяла смъртта на дъщеря си. Отслабнала, под очите ѝ се появили черни сенки. От време на време имала припадъци. Джими и Нен започнали често да посещават дъщеря си и понякога даже разменяли по някоя дума с Чарли. Когато тя за пореден път припаднала, дошлият лекар посъветвал Чарли:

– Би било много добре, ако момичето пак забременее. Тя няма воля за живот, а значи медицината е безсилна.

Една година след този разговор на белия свят се появили близнаците Рони и Реджи Крей. В Ийст Енд рядко се раждали близнаци, затова за Бетнал Грийн Чарли и Вайълет Крей се превърнали в забележителност.

С раждането на близнаците сърцата на Джими и Нен се разтопили докрай. Като изминават две и половина години, младото семейство се преместило на Валънс Роуд. В съседство били Джими и Нен. От другата страна на пътя пък живеела сестрата на Вайълет Роза със съпруга и сина си, а на няколко минути били апартаментите на семейството на Мей – по-голямата сестра на Вайълет.

Дългата улица представлявала редица от еднотипни къщи и се намирала между Уайтчепъл Роуд и Бетнал Грийн Роуд. Домът с номер 178 изглеждал смазващо. Мрачните му стени били покрити с паяжини и мухъл, търкаляли се парчета от строшени мебели, и току пробягвали плъхове. Хол, кухня и килер с три спални на втория етаж. Това било всичко. С допълнителните сюрпризи на къщата семейството се запознало още през първата нощ: за да се проветри помещението отворили всички прозорци. Денем било донякъде тихо, но нощем на всеки 30 минути постройка-та се тресяла от грохота на преминаващите влакове: релсите били само на няколко минути от Валънс Роуд. Предишните собственици на къщата някак пропуснали да споменат за това.